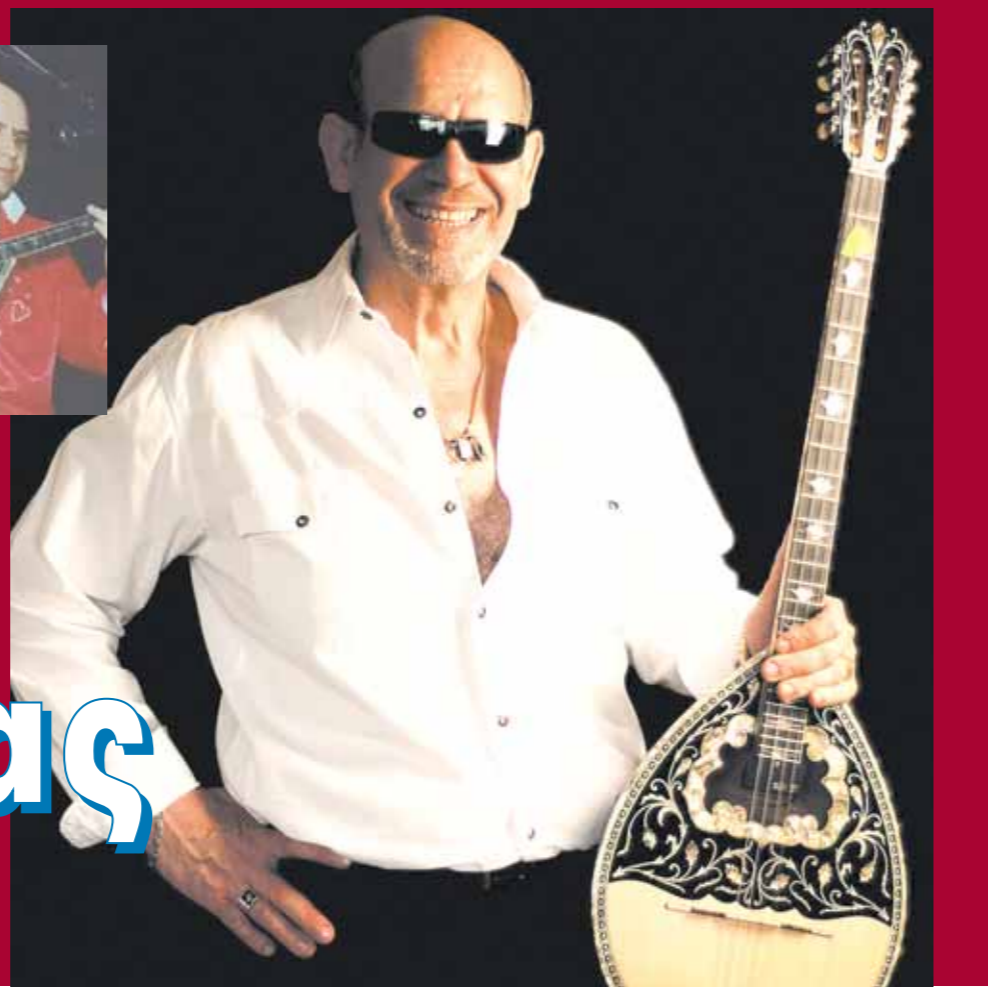
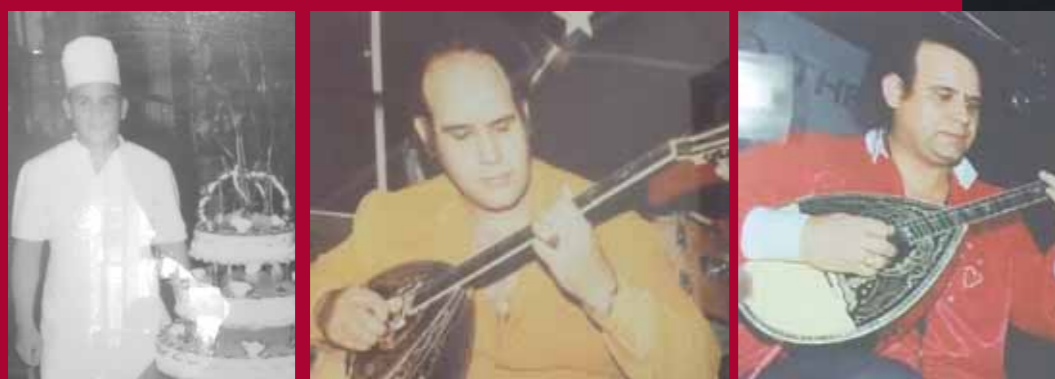

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΣΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

Σάκης Γεωργούλας

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ANNA ΑΡΣΕΝΗ

Ο Σάκης δεν χρειάζεται συστάσεις. Είναι γνωστός στην ελληνική παροιμία όχι μόνο για τα υπέροχα γλυκά του Sweet Fantasy αλλά και την παρουσία του στο χώρο της μουσικής. Οι περισσότεροι θα θυμάστε τους Ολύμπιανς που ξεσήκωναν για τα καλά την ελληνική παροιμία με την ποιητική μουσική τους αλλά και αργότερα το συγκρότημα "Sakis and the Boys". Μετά από μια οκτάχρονη απουσία από τη νύχτα, για λόγους καθαρά οικογενειακούς, ο Σάκης ξαναεπιστρέφει για να δώσει στην παροιμία κάτι που άφησε στη μέση. Όσοι τον έχετε δει ζωντανά, είναι σίγουρο ότι θα έχετε ήδη κλείσει τραπέζι για τις 19 Δεκεμβρίου. Ο Σάκης με υποδέχτηκε στο μαγαζί του στο Μπάνκοταουν, χαμογελαστός, με κέρασε έναν εκπληκτικό καφέ και η κουβέντα ξεκίνησε με μια ξενάγηση στο μαγαζί αλλά και στο γραφείο του που είναι γεμάτο φωτογραφίες, από το αγαπημένο κεφάλαιο της ζωής του: το χώρο της μουσικής. Τζένη Βάνου, Μελάς, Βαρθής, Ζιγκ Ζαγκ, Μαργαρίτης, Αλκαίος, Ρέμος, Τριαντάφυλλος, Γλυκερία, Βελής, Κλωναρίδης, Μητροπάνος, Χριστιάνη, Ηλίας Μακρής, Μπέον και πολύ άλλοι επώνυμοι καλλιτέχνες είναι μερικές μόνο από τις συνεργασίες του Σάκη...

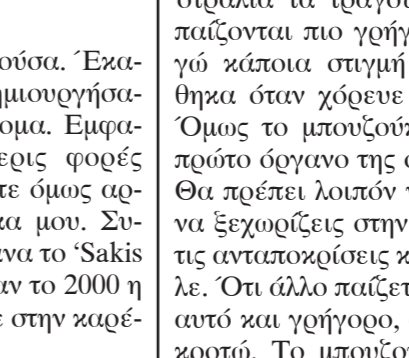
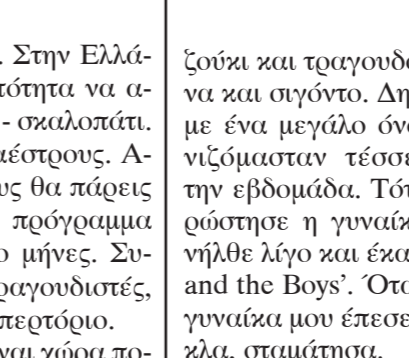
πρώτα άλλαξα αμέσως από το τρήγορδο στο τετράχορδο. Άρχισα και πήγαινα μαζί του στα πανηγύρια. Ο Χρήστος έπαιξε κυρίως τοιφτετέλια και η θεία του χόρευε σαν belly dancer. Όλοι οι δικιοί του ήταν μουσικοί. Οι γνωστοί 'Κιτσόπουλοι'. Παράλληλα βέβαια δούλευα και στο ζαχαροπλαστείο.

Πότε άφησες τη ζαχαροπλαστική για να ασχοληθείς με το τραγούδι; Παρουσιάστηκε μια ευκαιρία στη Σύρο. Μου ζήτησε ο Χρήστος να πάω μαζί του. Τα χρήματα ήταν πολύ καλύτερα. Με το Χρήστο γίνονταν αχώρηστοι. Έχω πέντε αδέρφια, ο Χρήστος είναι ο έκτος αδελφός μου.

Στο ζαχαροπλαστείο πότε άρχισες να δουλεύεις; Από 11 χρονών. Με ρώτησε η μάνα μου τί θέλεις να μά-

θεις γράμματα ή να πας για δουλειά. Της είπα ότι εγώ γράμματα δεν μαθαίνο. Έτσι άρχισα να δουλεύω στη ζαχαροπλαστική. Δούλευα στο "Αχίλλειο" που ήταν συγκροτημένο ξενοδοχείο - εστιατόριο και ζαχαροπλαστείο. Ο πατέρας μου δούλευε στο εστιατόριο του συ-

Μίλησέ μου λίγο για την παιδική σου ηλικία. Γεννήθηκα στην Κουτσούφλιανη Τρικάλην. Πέρασα όμορφα παιδικά χρόνια. Φτωχικά μιν, αλλά όμορφα. Ήμασταν δεμένη οικογένεια. Και η εφηβεία μου ήταν πολύ καλή. Δεν έχω παράπονα. Αυτά που ήθελα να κάνω τα έκανα. Από έξι χρονών γυάλιζα παπούτσια. Σκληρή η ζωή αλλά μόνο έτσι μπορείς να εκτιμήσεις, να μάθεις και να προχωρήσεις.

Ποιός ήταν ο πρώτος σου δάσκαλος; Με ευλόγησε ο Θεός και έκανα τα πρώτα βήματά μου με τον Χρήστο Τοιτσάνη. Τότε, θυμάμαι, είχε μια ταβέρνα στην οδό Λαρίσης στα Τρίκαλα. Μαθήτευσα μαζί του για ενάμιση χρόνο στο τρήγορδο. Έμαθα πολλά πα-

τισώ. Είδε ότι τα χέρια μου 'πήγαιναν'. Έπαιξα συνέχεια. Δεν περιμένα μόνο από τον Χρήστο. "Ήμουν τρελός" με τη μουσική. Εκείνη την εποχή γνώρισα το Χρήστο Ζέρβα, το 'παιδί θαύμα' στο μουτζούκι. Ο Χρήστος ο Ζέρβας μου έμαθε πάρα πολλά πράγματα στο μουτζούκι. Πρώτα-

Θέλω να δώσω κάτι διαφορετικό στην διασκέδαση της παροιμίας μας. Ο Έλληνας είναι από τη φύση του άνθρωπος χαρούμενος, του αρέσει να τραγουδάει και να γλεντάει... Χρειαζόμαστε περίοδο χάριτος ένα περίπου χρόνο για να δούμε αν το σχήμα θα έχει την απήκηση που περιμένουμε. Θα ήθελα σε ένα χρόνο από σήμερα να τα ξαναπούμε...

Μίλησε μου λίγο για τα χρόνια μετά την πρώτη αυτή ευκαιρία στην Σύρο. Δούλεψα στο Μπελ Πάσο με τον Γιάννη Παλαιολόγο. Στην συνέχεια στην "Άλεπού" στα Τρίκαλα. Εκεί συνέβη κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Ήρθε να με ακούσει ο Χρήστος Τοιτσάνης. Ο Χρήστος δεν είχε ξενυχτίσει ποτέ στη ζωή του για να πάει σε μουτζούκια. Κι όμως ήρθε να με δει. Είναι ο μόνος άνθρωπος που τον έκανα να ανέβει να παίξει ένα τραγούδι. Έχω να το λέω αυτό. "Δεν μπορούσα να μην έρθω", μου είπε. Πηλοίαζε ο καιρός να παρουσιαστώ φαντάρος. Τα παιδιά συνεχίζανε. Τότε χωρίσαμε και με το Χρήστο ο οποίος πήγε στην Αθήνα και δούλεψε με τον συγχωρεμένο τον Μάνο Λοίξο και το Χρήστο Νικολόπουλο. Εδώ και 30 χρόνια είναι καθαρίστας του Νταλάρα.

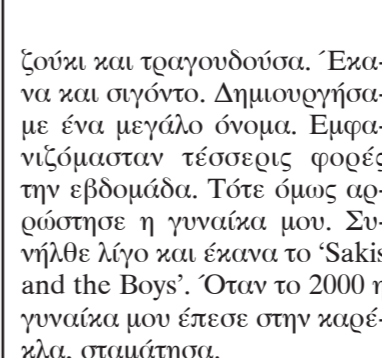
Όταν απολύθηκα πια, άρχισε η σταδιοδρομία μου στα μουτζουξίδικα. Περιπλάνησα σε πολλά μέρη της Ελλάδας μέχρι που ήρθα στην Αυστραλία.

Πώς έγινε και αποφάσισες να έρθεις Αυστραλία;

Ήδη τέσσερα αδέρφια μου βρισκόνταν εδώ. Εκείνη την εποχή ήθελα να φύγω. Όχι γιατί δεν μου άρεσε η Ελλάδα, αλλά γιατί έβλεπα ότι δεν τραβούσε άλλο. Είχα ήδη παντρευτεί, είχα και το παιδί.

Εδώ στην Αυστραλία ασχολήθηκες με την μουσική;

Στην αρχή, ναι. Αλλά τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Είχα μάθει διαφορετικά. Δεν υπήρχε μεγάλη ποιικιλία εδώ ώστε να δοθεί νέα πνοή στο χώρο της μουσικής. Οπότε αναγκαστικά πέφτει

σε μια μονοτονία. Στην Ελλάδα έχεις τη δυνατότητα να ανέβεις σκαλοπάτι - σκαλοπάτι. Αλλάζεις δέκα μαέστρους. Από δέκα μαέστρους θα πάρεις 40 πράγματα. Το πρόγραμμα αλλάζει κάθε δύο μήνες. Συνεργάζεσαι με τραγουδιστές, Η Αυστραλία είναι χώρα πο-

λίπολιτισμική. Κάθε μουσική, κάθε κοινωνία έχει κλειστεί σε ένα περιβλήμα, σε ένα φλοιό και δεν μπορεί να επεκαταθεί αργαία. Για να γίνεις σοστός μουσικός θα πρέπει να περάσεις από όλα τα στάδια.

Τι ήταν αυτό που σε έκανε να θέλεις να ξαναβγεις στην νύχτα; Καταρχήν ήταν επιθυμία της γυναίκας μου. Η γυναίκα μου, ήταν μαζί μου σε όλες τις φάσεις της ζωής μου. Μου έγραφε τα τραγούδια μου και κάθε δύο μέρες μου άλλαζε χορδές.

Μίλησέ μου λίγο για τη γυναίκα σου.

Την Ρούλα την παντρεύτηκα 16 χρονών. Είχαμε 9 χρόνια διαφορά. Εγώ ήμουν περίπου 25 χρονών. Απ' ότι μου εξμνησθητήκατε αργότερα είχε φωτογραφίες μου στο πορτοφόλι της. Όταν αποφάσισα να παντρευτώ αισθανόμουν έτοιμος. Είχα ρουφήξει τη ζωή από τα 18 μου χρόνια. Ήμουν έτοιμος να κατασταλάξω. Η γυναίκα μου παρόλο που ήταν μικρή ήταν πολύ σοστός άνθρωπος. Γνώριζε τον άνθρωπο που είχε δίπλα της και ποτέ δεν μου έκανε σπηνές ζήλιας, παρόλο το νεαρό της ηλικίας της.

Αληθεύει αυτό που λένε ότι εδώ στην Αυστραλία τα τραγούδια παίζονται πιο γρήγορα;

Θα σου πω τη γνώμη μου. Η γρηγοράδα δεν έχει να κάνει τίποτα με την τέχνη. Η τέχνη είναι συγκεκριμένη. Υπάρχουν νότες. Υπάρχουν κλίμακες. Εξαρτάται λοιπόν από τον καλλιτέχνη. Εδώ στην Αυστραλία τα τραγούδια όντως παίζονται πιο γρήγορα. Κι εγώ κάποια στιγμή παρασύρθηκα όταν χόρευε ο κόσμος. Όμως το μουτζούκι είναι το πρώτο όργανο της ορχήστρας. Θα πρέπει λοιπόν να μπορείς να ξεχωρίζεις στην εισαγωγή, τις ανταποκρίσεις και το φινάλε. 'Ότι άλλο παίζεται μέσα σε αυτό και γρήγορο, δεν το επικροτώ. Το μουτζούκι πρέπει να παίζεται με τέτοιο τρόπο που με δύο νότες θα σου πάρει την καρδιά και θα ζητήσεις ένα κρασί ακόμα.

Αισθάνεσαι άγχος που θα ξαναβγεις μετά από τόσο χρόνια;

Το άγχος είναι φυσιολογικό. Αισθάνομαι όμως σιγουριά ό-τι θα τα καταφέρω. Όσο ο άνθρωπος μεγαλώνει τόσο ωριμάζει. Μπορώ να πω ότι από τότε που σταμάτησα είμαι πιο ώριμος κι επομένως νοιώθω πιο δυνατός. Με βοηθάνε και τα 20 χρόνια πείρας που έχω. Σε μια συνέντευξη που είχε δώσει ο μεγάλος Πασχάλης Τερζής είχε πει χαρακτηριστικά: "Προτού ανέβω στην πίστα να πω τα δύο πρώτα τραγούδια, τρέμουν τα πόδια μου". Όταν είσαι σοστός καλλιτέχνης και αγαπάς και σεβασα αυτό που κάνεις, αν δεν έχεις άγχος δεν θα δώσεις αυτό που πρέπει...

Μίλησέ μου λίγο για την επαγγελματίσή σου;

Έχει κανονιστεί για τις 19 Δεκεμβρίου. Δεν θα είναι όλη η ορχήστρα όπως υπολογίζαμε γιατί προέκυψαν μερικές αναποδιές. Στις 19 λοιπόν θα κάνω μια πρώτη εμφάνιση αλλά δεν θα είναι ολοκληρωμένη. Το πρόγραμμα δεν θα είναι καθημερινό, 2-3 φορές το μήνα και έχουμε σκοπό να εμφανιζόμαστε σε διαφορετικά μαγαζιά.

Θέλω να δώσω κάτι άλλο στην διασκέδαση του Έλληνα. Ο Έλληνας από τη φύση του είναι άνθρωπος χαρούμενος, τραγουδάει και γλεντάει. Θέλω ο κόσμος που θα 'ρχεται να μας ακούσει να διασκεδάει πραγματικά.

Κάποτε είχα πάει σε κάποιο χορό. Μόλις λοιπόν έκατσα στην καρέλλα και άρχισα να τρώω την μπριζόλα, το πρώτο κομμάτι που έπαιξε η ορχήστρα ήταν το "καρδιά μου γίνε σίδερο, βάστα στα βασανά σου". Ε, μου' μινε η μπριζόλα στο λαούγγι. Χρειαζόταν σοστή καθοδήγηση. Αυτό λείπει από την παροιμία. Στην Ελλάδα, όταν πηγαίναμε σε μουτζουκοταβέρνα ή μαγαζί με φαγητό προτού αρχίσει το πρόγραμμα συζητούσαν το αφεντικό, ο μάγειρας και ο μαέστρος της ορχήστρας για το πρόγραμμα που θα ακολουθούσαν. Οφείλουμε να δώσουμε στον κόσμο που έρχεται να μας ακούσει τη 'σοστή τροφή'. Να τον αναγκάσουμε να αφήσει κάτω το πηρούνι και να τραγουδήσει μαζί μας. Τότε και μόνο τότε είμαστε καλλιτέχνες.